

Môn học	Tuần 1 (28/10 - 1/11)	Tuần 2 (04 - 08/11)	Tuần 3 (11 - 15/11)	Tuần 4 (18 - 23/11)	Tuần 5 (25/11 - 29/11)
	Cơ thể của bé	Gia đình bé có những ai	Ngôi nhà của bé	Mừng ngày nhà giáo VN	Đồ dùng trong gia đình
Phát triển vận động – Âm nhạc	PTVĐ VĐCB: Chạy nhanh 10-12m TCVĐ: Bóng tròn to	ÂM NHẠC DH: Biết vâng lời mẹ NH: Gia đình nhỏ-hạnh phúc to TCAN: Nhảy theo tiếng nhạc	PTVĐ VĐCB: Chuyển bóng sang hai bên TCVĐ: Quả bóng nảy	ÂM NHẠC DH: Cô và mẹ NH: Cô giáo TC: Nghe âm thanh đoán tên nhạc cụ	PTVĐ VĐCB: Ném trứng đích ngang TCVĐ: Cáo và thỏ
Hoạt động Khám phá	Cơ thể của bé	Gia đình bé có những ai?	Ngôi nhà của bé	Công việc của cô giáo bé	Đồ dùng để ăn uống trong gia đình bé
Văn học	Truyện “Gấu con bị sâu răng”	Thơ “Cháu yêu bà”	Truyện “Cô bé quàng khăn đỏ”	Thơ Cô giáo của con	Thơ: Chiếc bàn em học
Hoạt động Tạo hình	Tô màu trang phục bạn trai, bạn gái	Vẽ những cuộn len màu	Tạo hình ngôi nhà	Làm hoa tặng cô nhân ngày 20/11	Tô màu những đồ dùng mà nhà bé có

Làm quen với Toán	Một và nhiều	To và nhỏ	Dạy trẻ đếm đến 2, nhận biết nhóm có số lượng 2	Xếp tương ứng 1-1	Ôn: Tạo nhóm theo 1 dấu hiệu(hình dạng, kích thước, tính năng...)
Kỹ năng sống	Học cách luồn dây, buộc dây Đi và tháo giày dép có dập dính Cách nói cảm ơn, xin lỗi Xúc hạt sang bát Thay và xếp dép gọn gàng				
Hoạt động trải nghiệm	Tham gia sự kiện KHOE XANH – bảo vệ môi trường, tái chế vật liệu từ nhựa Thí nghiệm chìm nổi				
Art and Craft	Tạo hình đôi dép				

BÀI THƠ, CÂU TRUYỆN THÁNG 11

Thơ: Cháu yêu bà

Bé đi học về
 Bà ra cửa đón
 Chiếc quạt nan nhỏ
 Xua nóng mùa hè
 Mỗi tối đi ngủ
 Trong vòng tay bà
 Bé thường thủ thỉ
 Cháu yêu nhất bà

Thơ: Chiếc bàn em học

Chiếc bàn em học
 Bỏ đóng cho em
 Chiếc bàn nhỏ nhỏ
 Thơm thơm mùi gỗ
 Xinh xinh làm sao!
 Từ lâu ước ao
 Nay thành sự thật
 Đây là chiếc học
 Sách vở gọn gàng
 Em ngồi vào bàn
 Học hành chăm chỉ
 Thật là hết ý
 Thích lắm bố ơi!

Thơ: Cô giáo của con

Mỗi khi vào lớp
 Cô cười thật tươi
 Say sưa giảng bài
 Giọng cô ấm áp
 Bạn nào hay nghịch
 Cô chẳng thích đâu
 Bạn nào chăm ngoan
 Cô yêu lắm đấy!...
 Cần như hạt muối
 Đẹp như hoa rừng
 Cô giáo của con
 Ai mà chẳng quý.

Truyện: Gấu con bị sâu răng

Tôi là một con Sâu Răng, tôi sống thoải mái trong miệng một chú Gấu con.

Chú Gấu này rất lười đánh răng. Ngày ngày tôi và các bạn của tôi đục khoét các kẽ răng của Gấu con để nhặt thức ăn. Món ăn mà tôi ưa thích nhất là sôcôla và bánh kẹo.

Một hôm, vào ngày sinh nhật của Gấu con, các bạn của chú đến rất đông, Mèo và Thỏ mang bánh ga tô, các bạn chim mang các viên kẹo đủ màu sắc, Chó thì mang đến một hộp kẹo sôcôla, còn Rùa mang bánh bích qui... đến tặng Gấu. Gấu ta thích lắm, chú ăn rất ngon lành và không ngớt lời khen: “ Ôi ! Sao toàn thứ ngon thế này! Tôi cảm ơn các bạn”.

Khi buổi tiệc sinh nhật đã tan, các bạn đã về hết, như thường lệ, Gấu con không đánh răng mà nhảy tót lên giường đi ngủ. Chỉ chờ có thế, chúng tôi – những con Sâu Răng nhảy ra mở tiệc linh đình, chúng tôi gặm, cạy, đục khoét những chiếc răng bám đầy bánh kẹo của Gấu con. Đêm đó Gấu con ta kêu gào thảm thiết vì đau nhức răng.

Hôm sau, Gấu mẹ phải đưa Gấu con đến bác sĩ khám bệnh. Bác sĩ bảo: “ Đây Gấu con, răng cháu sâu nhiều quá, phải chữa ngay thôi. Nếu để lâu sẽ bị sún hết đấy. Cháu nhớ là không nên ăn nhiều bánh kẹo, nhất là vào buổi tối. Hằng ngày phải đánh răng trước khi đi ngủ và sau khi ngủ dậy.

Nhờ lời bác sĩ dặn, ngày nào Gấu con cũng chăm chỉ đánh răng. Chú đánh răng rất cẩn thận, đánh mặt trước, mặt sau của răng theo đúng lời dặn của bác sĩ làm cho răng trắng bóng. Gấu con không ăn nhiều bánh kẹo mà ăn nhiều các chất bổ khác như thịt, cá, trứng, sữa, rau quả tươi, nên răng của chú ngày càng trở lên chắc và khoẻ hơn.

Còn những chú Sâu Răng chúng tôi thì từ đây không còn gì để ăn nữa nên phải chạy ra khỏi miệng Gấu con.

Truyện:"Cô bé quàng khăn đỏ"

Ngày xưa, ngày xưa, có một cô bé thường hay quàng chiếc khăn màu đỏ, vì vậy, mọi người gọi cô là cô bé quàng khăn đỏ. Một hôm, mẹ cô bảo cô mang bánh sang biếu bà ngoại. Trước khi đi, mẹ cô dặn:

– Con đi thì đi đường thẳng, đừng đi đường vòng qua rừng mà chó sói ăn thịt con đấy. Trên đường đi, cô thấy đường vòng qua rừng có nhiều hoa, nhiều bướm, không nghe lời mẹ dặn, cô tung tăng đi theo đường đó. Đi được một quãng thì gặp Sóc, Sóc nhắc:

– Cô bé quàng khăn đỏ ơi, lúc này tôi nghe mẹ cô dặn đi đường thẳng, đừng đi đường vòng cơ mà. Sao cô lại đi đường này?

Cô bé không trả lời Sóc. Cô cứ đi theo đường vòng qua rừng. Vừa đi, cô vừa hái hoa, bắt bướm. Vào đến cửa rừng thì cô gặp chó sói. Con chó sói rất to đứng trước mặt cô. Nó cất giọng ồm ồm hỏi:

– Này, cô bé đi đâu thế?

Nghe chó sói hỏi, cô bé quàng khăn đỏ sợ lắm, nhưng cũng đành bạo dạn trả lời:

– Tôi đi sang nhà bà ngoại tôi.

Nghe cô bé nói đi sang bà ngoại, chó sói nghĩ bụng: À, thì ra nó lại còn có bà ngoại nữa, thế thì mình phải ăn thịt cả hai bà cháu. Nghĩ vậy nên chó sói lại hỏi:

– Nhà bà ngoại cô ở đâu?

– Ở bên kia khu rừng. Cái nhà có ống khói đấy, cứ đẩy cửa là vào được ngay.

Nghe xong, chó sói bỏ cô bé quàng khăn đỏ ở đấy rồi chạy một mạch đến nhà bà ngoại cô bé. Nó đẩy cửa vào vồ lấy bà cụ rồi nuốt chửng ngay vào bụng. Xong xuôi, nó lên giường nằm đắp chăn giả là bà ngoại ốm.

Lúc cô bé quàng khăn đỏ đến, cô thấy chó sói đắp chăn nằm trên giường, cô tưởng “bà ngoại” bị ốm thật, cô hỏi:

– Bà ơi! Bà ốm đã lâu chưa?

Sói không đắp giả vờ rên hừ... hừ...

– Bà ơi, mẹ cháu bảo mang bánh sang biểu bà.

– Thế à, thế thì bà cảm ơn cháu và mẹ cháu. Cháu ngoan quá. Cháu lại đây với bà.

Cô bé quàng khăn đỏ chạy ngay đến cạnh giường, nhưng cô ngạc nhiên lùi lại hỏi:

– Bà ơi! Sao hôm nay tai bà dài thế?

– Tai bà dài để bà nghe cháu nói được rõ hơn. Chó sói đáp

– Thế còn mắt bà, sao hôm nay mắt bà to thế?

– Mắt bà to để bà nhìn cháu được rõ hơn.

Chưa tin, cô bé quàng khăn đỏ lại hỏi:

– Thế còn mồm bà, sao hôm nay mồm bà to thế?

– Mồm bà to để bà ăn thịt cháu đấy.

Sói nói xong liền nhảy ra khỏi giường, nuốt chửng em bé Khăn Đỏ đáng thương.

Sói đã no nê lại nằm xuống giường ngủ ngáy o o. May sao, lúc đó bác thợ săn đi ngang thấy thế. Bác giờ súng lên định bắn. Nhưng bác chợt nghĩ ra là chắc sói đã ăn thịt bà lão, và tuy vậy vẫn còn có cơ cứu bà. Bác nghĩ không nên bắn mà nên lấy kéo rạch bụng con sói đang ngủ ra. Vừa rạch được vài mũi thì thấy chiếc khăn quàng đỏ chóc, rạch được vài mũi nữa thì cô bé nhảy ra kêu:

– Trời ơi! Cháu sợ quá! Trong bụng sói, tối đen như mực. Bà lão cũng còn sống chui ra, thở hổn hển. Khăn đỏ vội đi nhặt đá to nhét đầy bụng sói. Sói tỉnh giấc muốn nhảy lên, nhưng đá nặng quá, nó ngã khụy xuống, lăn ra chết.

Từ dạo ấy, cô bé quàng khăn đỏ không bao giờ dám làm sai lời mẹ dặn.